

DƯƠNG NGHIÊM MẬU

Để nhớ
sáng lên đường

truyện ngắn

Để nhớ sáng lên đường

Đương Nghiễm Mậu

để nhớ sáng lên đường

Dương Nghiễm Mậu

Bìa: *Mac Monks*

Nguồn: *Thư viện Tiểu Lùn*

**để nhớ
sáng lên đường**

DƯƠNG NGHIỄM MẬU

**Tuần báo NGHỆ THUẬT
số 36 * 18-24/6/1966**

Dũng thức dậy vì mơ hồ cảm thấy như bên mình có một hơi thở lạ, một hơi thở nồng nàn cùng mùi phấn thơm hơi hắc. Mở mắt nhìn sang bên, trong ánh sáng vàng mờ mờ của ngọn đèn bọc trong một tờ giấy đục mãi phía góc phòng chiếu qua lần vải màn, Dũng nhận ra người nằm bên không phải là Quân, đó là một người đàn bà trần truồng, Dũng nghĩ tới hình dáng Quân nằm phía ngoài đó, cách người đàn bà. Hắn đã mang được cái món này về lúc nào vậy. Có vẻ ngon lành đây. Dũng đánh hơi như một con thú đánh hơi trước con mồi đã hạ được. Mùi da thịt,

mùi phấn, một mùi đặc biệt của giống cái, một mùi khiến hần tỉnh lại dần dần, tỉnh lại một cách nồng nàn. Trong bóng tối mơ hồ, người đàn bà nằm nghiêng ngoảnh mặt ra phía Quân, Dũng chỉ nhìn thấy khoảng lưng trần, chiếc mông tròn, đường khía và trên đầu mái tóc dài rối bời trên một bên vai đầy đặn. Hần mỉm cười, một người nhiều da thịt êm ái.

Dũng nhớ lại đêm trước, rất khuya chàng mới ngủ và Quân chưa về. Vậy hần đã trở về với món này trong lúc khuya khi mình đã ngủ say. Hần kiếm ở đâu mà trông ngon lành vậy. Dũng nghĩ tới cảnh chàng nằm như một xác chết trên chiếc giường này trong khi Quân hí hục với người đàn bà, như con heo hục đầu vào trong chiếc phướng cảm lông bông những nước gạo... Dũng nhẹ nhàng

ngồi dậy, vén màn, thò tay ra ngoài tìm chiếc đồng hồ để trên mặt chiếc va-li, bốn giờ, bỏ đồng hồ lên chỗ cũ và tìm lấy bao thuốc. Người đàn bà trở mình quay người nằm ngoảnh về phía Dũng. Làn da trắng mịn màng. Khuôn mặt giấu trong cánh tay co và bóng tối, một tay thu xuống phía dưới trong dáng người hơi co lại, những sợi tóc lòa xòa trên vai lẫn. Đôi vú đầy trể nghiêng chồng lên nhau.

Quân thêm thiệp ngoảnh mặt vào phía trong, Dũng suýt bật cười thành tiếng khi nhìn thấy những vết xương sườn hằn lên, khoảng lưng dài và bụng dưới tóp lại. Người đàn bà chưa thoả mái với thế nằm lại trở mình và nằm ngửa lên, một chân dạng ra gác lên người Quân, một tay buông xuôi, một tay bỏ lơ dăng lên khoảng bụng trần bằng phẳng

phập phồng theo nhịp thở, những sợi tóc thừa quện trên chiếc cổ trắng, vương trên ngực trắng hơi dẹt xuống bề sang hai bên. Hấn mang được món ngon lành này ở đâu về vậy. Hoàng cũng đã nằm như thế này bên một thân thể già cỗi, chiếc bụng lớn, đôi chân ngắn, có thể không?

Hoàng cũng đã nằm thế này bên một người đàn ông. Hoàng cũng đã nằm thế này trên một chiếc giường rộng êm đềm gối nệm trắng sạch? Sao không? Sao lại không? Dũng muốn vắng tục. Hơi thở đều đều lên xuống. Dũng nuốt nước bọt và nằm xuống bên người đàn bà. Dũng đưa bàn tay trái lên ngực người đàn bà. Làn da mát lạnh mịn màng. Đầu vú nhỏ như hạt đậu. Chưa có đứa con nào ra đời. Khối thịt rắn chắc. Làn da bụng căng. Tay Dũng như muốn run lên vì khoái cảm.

Đùi lấn tròn êm ái... Người đàn bà trở mình nghiêng về phía Dũng. Cánh tay dài mềm vô tình ôm lên cổ Dũng, Dũng cúi mặt vào khoảng ngực trũng, mùi da thịt nồng nàn. Tay Dũng tìm kiếm. Hoàng đã nằm như thế này bên một người già thật sao? Thật sao? Không, không... Em yêu... em yêu.. Giọng người đàn bà trong ngái ngủ bùng nhùng những nước miếng trong cổ họng:

– Thôi đi, cho người ta ngủ chớ, phá hoại, chưa đã sao cha...

Dũng ngậm cằm tiếp tục đưa bàn tay trên khoảng lưng phẳng mát. Người đàn bà cầm chặt lấy tay Dũng và ôm chặt lấy Dũng vào người, một chân vắt lên. Chiếc gối ôm những cô gái dậy thì trong đêm trở lạnh ngoài trời. Thân thể trong cơn mê sáng một người khô héo ngày tuổi trẻ mất đi vùng quên lãng. Không phải là

em. Nhưng sao không là em. Hoàng ơi...
Tại sao không đâm chết hẳn? Tại sao lại
cao thượng? Tại sao lại tha hẳn? Tại sao...
Dững nhắm mắt buông trôi mình trong
những triền miên lãng đãng.

Người đàn bà chột buông tay đẩy
Dững ra:

– Lại cha nội này nữa. Hai cha thì
chết con.

Dững nằm ngửa mở mắt nhìn lên
trần. Không phải em. Không bao giờ là
em. Quân trở mình thức dậy vì tiếng nói,
tiếng cười hắc hắc thoát ra khỏi cổ họng
khô khan:

– Thức dậy rồi hả, nóng máu sao,
ngon lành không? Ê cho hẳn chút đi, ăn
thua mẹ gì. Không cho nó, nó húc không
ai can đâu, mà có khi còn giúp nó một
tay nữa... Sao?

Dũng nhóm dậy. Quân kêu:

– Xấu hổ hả, làm đại đi cho tao coi chút.

Người đàn bà trở dậy thản nhiên đưa hai tay vén lại mái tóc và búi cao gọn gàng. Quân hít hít:

– Thơm quá phải không. Ngon thật.

– Thôi đi cha.

Quân đưa tay lên ngực người đàn bà nâng niu, ve vuốt. Người đàn bà lặng thinh. Hay thật, cho nó chút đi. Người đàn bà nhoẻn cười nhìn Dũng từ đầu đến chân. Quân vỗ vào đùi đánh đét một cái:

– A! Hoàng hậu chịu rồi. Sao ngồi im vậy mày. Hết rồi sao.

Dũng quay người muốn đứng dậy.
Người đàn bà cười thành tiếng:

– Ê sợ hả.

Quân vén màn bước ra ngoài. Người đàn bà ôm chầm lấy Dũng co nằm xuống:

– Một cha nữa thôi nghe.

Dũng buông người trôi đi. Không bao giờ là em...

Giọng Quân đùa đùa:

– Nó ngoài mặt trợn vẻ đó, sáng nó đi rồi. ít ra cũng để cho nó... biết đâu sáng mai nó chết, nếu nó chết nó sẽ nhớ. Nhớ không mày, Dũng, nhớ không, đôi vú tròn lẳn, đôi mông đầy, đôi chân dài, và... Mày hát lên một bài hành khúc nghe coi.

Tiếng cười của người đàn bà:

– Thôi đi, miệng hỏi sinh. Không biết sao cha... đưa đây cha... thôi không giở trò nữa...

Giọng Quân nói lớn:

– Sao được không hoàng hậu?

Người đàn bà giọng gắt:

– Thôi đi cha, để cho người ta yên chứ, không thấy kỳ cục hả, gồm quá đi.

– Kỳ cục cái gì.

– Thôi đi.

Quân đứng dậy và bật sáng ngọn đèn lớn trên trần nhà. Người đàn bà:

– Tắt đèn đi, cha này.

Quân túm lấy góc màn vắt lên:

– Trông mày hì hục làm tao lại muốn quá.

Dững nói giọng gắt:

– Tắt đèn đi.

– Tắt làm gì, trông đẹp thế kia.

– Tắt đi.

– À, à mày lại mơ mộng phải không, mơ mộng, tưởng tượng mày ngủ với con Hoàng phải không, mẹ mấy cái thằng chẳng ra chó gì, mơ mộng hoài có nuôi mày sống không. Thì cũng thế cả chứ gì mà mơ mộng. Nhưng đến bao giờ nó cho mày được làm như thế.

Mà mày có ngủ với nó thì cũng thế chứ khác gì. Ngó bộ nó có những bốn cái vú, tám cái lỗ rốn, ba cái miệng, mười cái mông, ngàn cái đùi chắc... mơ mộng, người ta sống mãi được bằng ảo tưởng

sao, thà là thú nhận cái hèn, cái nhát, cái bất lực của mình đi cho xong, bày đặt hoài.

Quân tắt đèn mở cửa đi ra ngoài. Dũng bẹp người xuống mặt nệm: khép cửa lại.

– Mày sợ gió khiến mày chết bây giờ sao. Chết đi, chết như thế cũng không ân hận gì. Lẹ lên chứ mày định không đi nữa sao mà kỳ vậy...

Phải vậy thật sao Dũng? Phải thật mày mơ mộng, bất lực, phải vậy sao; tất cả mọi điều đều vô nghĩa, mọi vật đều như thế. Hoàng cũng chỉ là thế khi ảo tưởng, tên Hoàng chỉ thế khi thần thánh một mộng tưởng vỡ. Dũng, mày nhớ gì trong trí óc, nhớ gì về khuôn mặt ấy, nhớ gì những hắt hủi đã đến, nhớ gì những mơ mộng thơ ấu, tiếng trống trường, giờ

tan học, bóng áo trắng, mái tóc xõa bay, con đường quen thân, chiếc gáy trắng, chiếc bảng đen. tiếng nói thoảng chạy, Dũng, mày nhớ gì, còn gì, mất gì với thực tế còn đó. Dũng, mày nhớ gì những ngày đã qua, nhớ gì trong quân trường, nơi tiền đồn, rồi sau đó, cuối cùng, ngày mày nhắm mắt lại, ngày mày không còn thở mày còn nhớ gì không, một khuôn mặt nào còn phảng phất. Nhớ gì hồi Dũng, những mộng tưởng ngày cũ triển miên trong suốt tuổi trẻ, những gào thét không thoát ra khỏi lồng ngực, những tức thở trong tim óc...

Anh yêu em, anh yêu em... Sự tầm thường ấy...

Em ơi hãy ngủ anh hầu quạt đây... ngủ đi em mộng bình thường... tay anh em hãy tựa đầu, cho anh nghe nặng trái sầu rụng rơi...

Tiếng Quân hát ngoài sân, những âm thanh không đều và đục... Có phải hắn đã mất đi những gì? Quân lấy điều thuốc châm hút và thở khói trong bóng đêm nhờ nhờ, những lùm cây không lay động tối đen, hàng tường cao, khoảng sân cỏ, tiếng sóng tấm tức va đi va lại, tiếng keng cầm canh từ một nơi nào đó vọng đến. Hắn còn lại những gì mình đã mất, những gì còn lại trong hắn, những gì còn lại trong mình, một tâm thể mục nát ẩm ướt, còn lại những gì trong trái tim những mơ mộng chưa hết đau buốt, hắn vẫn còn lại một chút gì, một chút gì đó rồi còn được đến bao giờ. Được đến bao giờ? Tôi muốn nói cho nó nghe những ngày còn nhỏ ở Hà Tĩnh, những ngày mơ mộng tin theo tiếng nói tâm huyết của một người vẽ ra những tương lai, những tương lai rồi chẳng đến, những say mê điên cuồng chạy trong thành phố ồn

lên những bài ca, rồi những con tàu lên đường đi Nam kháng chiến đánh Pháp, muốn kể cho nó nghe về một người, phải một người góa phụ mỗi tình tuyệt vọng đó phải không, những thiêng liêng thần thánh thuở nào... Khuôn mặt u buồn. Giọt lệ nóng... Tôi muốn nói cho nó, tôi muốn nó còn lại nhưng nó sẽ không còn gì, không còn lại chút gì, những gì đang ra đi, buột khỏi nó, thôi đã xong, rồi thế cả, mọi điều..

Quân đi vòng vòng trong khu vườn đêm, trời rạng sáng dần dần trên nền trời. Đèn bật sáng trong căn nhà, cánh cửa mở rộng. Dũng đi ra quẹo về phía nhà tắm. Người đàn bà đứng ngấp nghé nơi cửa kêu:

– Nước ở đâu.

Quân đi lại gần chỉ về phía nhà tắm:

– Ra theo nó.

Người đàn bà nhăn mặt khó chịu:

– Ra ngoài đó có ai không.

– Có, hai thằng đàn ông, sợ gì nữa.
có ma nào đâu, mà có thì can gì

– Thôi đi, kỳ cục. Mấy cha con sợ
luôn.

– Kỳ cục hoài, không ra thì có chai
nước lọc trong đó.

– Trời ơi, nhớp nhúa quá cha ơi.

Quân cầm lấy tay người đàn bà kéo
ra ngoài và đi về phía nhà tắm:

– Xuống đây, xuống đây nó tắm cho
sạch sẽ...

Người đàn bà kháng cự một cách
khó chịu:

– Buông ra, buông ra.

– Buông gì nữa. Nó tắm cho chứ nó ăn thịt à.

Tiếng cười hắc hắc lại cất lên. Người đàn bà nhón nhác nhìn quanh. Trong bóng tối đèn đục, ngọn đèn vàng vọt mãi góc bếp chiếu xuống khoảng sân nhỏ vắng tanh không có dấu vết gì về những người cư trú. Đây là một căn nhà hoang sao. Trời vẫn chưa sáng. Ví dụ đây là sào huyệt của bọn cướp và mình bị bọn nó thủ tiêu hay nhốt lại. Ví dụ đây là một bọn bất lương... Dũng lặng lẽ trở ra. Quân nói lớn:

– Tắm cho nó đi.

Dũng lặng lẽ không nói, ngược nhìn người đàn bà và bình thản vào nhà. Quân nói:

– Lờ đi đấy hả, sao lúc này không lờ đi cho nó nhờ.

– Thôi vào đây anh tắm cho vậy.

– Thôi đi.

– Không chịu hả? Thì thôi, anh không khéo léo bằng nó; nó là một thằng tài tử làm gì cũng khéo léo, em thấy vậy không, anh thì vụng lắm. Thôi vào đi.

Người đàn bà ngơ ngác. Cánh cửa khép, Quân ngồi ở thềm nhà trên những khe nứt của nền xi măng một vài cây cỏ nhỏ mọc èo oặt. Người đàn bà hơn bốn mươi tuổi sống nốt những ngày cuối cùng vô vị. Làm sao để hiểu tâm trạng một người sống lên như một cái bóng không liên can gì đến cuộc sống, sống lên như một con chó giữ nhà, sống không chồng con...

Dũng nằm dài trên chiếc giường trống trơn, trên mặt chiếc màn đã vắt lên. Những ngày phép đã hết. Mùi khói súng phảng phất trong trí nhớ. Nhớ gì ở đó. Khuôn mặt ấy, tiếng cười ấy, căn nhà ấy, anh hiểu em không yêu anh, không bao giờ yêu anh, nhưng dù sao anh cũng có lỗi với em, làm sao được. mong người ta mang đến cho em hạnh phúc, phải rồi hạnh phúc, em có hạnh phúc để không bao giờ phải hối hận, không bao giờ phải nuối tiếc một hạnh phúc mơ hồ trong ảo tưởng. Nhưng có chắc em sẽ có hạnh phúc không? Khói thuốc bay la đà trên mặt, khói hương bên một xác chết chưa nhập quan, khói súng trên một trận địa vừa dứt tiếng súng bên những người đồng ngũ... Thị trấn không còn lại gì. những liên hệ đã đứt hết, những kỷ niệm không đủ nhớ, những thân yêu không còn ràng buộc, những bạn bè đã

tan hoang. Phải, tôi là một người lạ trong thị trấn, một khách làng chơi trong nhà điểm, mọi điều, mọi việc đều trôi tan, nguội lạnh. Tiếng sóng mơ hồ cuốn hút ào ạt trong trí não, đôi mắt Dũng nhíp lại thiếp đi chập chờn, vầng vất, tiếng động những xe cộ ngoài đường đã vọng vào, thị trấn đang thức dậy.

Ánh sáng đục loãng dần, nhưng không có dấu hiệu gì của ánh mặt trời, những khoảng mây đen trên nền trời báo hiệu cơn mưa có thể đổ xuống, tiếng sóng mạnh âm vang. Không khí buổi mai nhưng oi bức khó chịu. Những bóng cây đứng im nặng nhọc, bí bưng. Quân nhìn Dũng như một xác chết. Người đàn bà mặc quần áo một cách lúng túng vội vàng.

Quân đập vào vai Dũng:

– Không đi nữa sao chiến sĩ; trông có vẻ anh hùng thắm mệt sau một cuộc giao tranh êm đềm.

Dũng mở mắt nhìn Quân tráo trâng, đôi mắt đục lơ lơ. Dũng ngồi uể oải lấy thuốc châm hút không nói một lời. Quân nhắc lại:

– Không đi nữa hả.

Dũng đứng lên:

– Đi chứ.

Người đàn bà ngồi nơi mép giường moi trong túi ra chiếc gương mặt trăng nhỏ tí cầm trên tay soi, bỏ xuống rồi lấy lược gỡ tóc, chốc chốc lại cầm gương lên soi. Dũng cầm lấy gương soi nhìn lấy mặt mình. Đúng là Dũng. Người đàn bà giọng nhỏ:

– Cầm hộ gương chút đi.

Dũng cầm gương ngời cho người đàn bà soi mặt vào đó. Người đàn bà nói:

– Trông cũng được, lại ngoan nữa sắp đi đâu đó.

Quân cười:

– Nay đừng có làm nó đào ngũ nghe.

Người đàn bà nhú mày:

– Ra mặt trận hả.

Dũng gạt đầu lặng nhìn khuôn mặt trái soan trắng xanh, đôi môi mỏng hơi trề, những sợi tóc mượt trườn trên bàn tay trắng nhỏ. Sao lại vậy được. Người đàn bà lấy sợi cao su cột tóc cao ngăm nhìn mình rồi đứng lên:

– Thôi cảm ơn bố.

Dũng coi lại hành lý, bỏ gói thuốc vào túi:

– Có đi ăn không.

Quân nói giọng đùa cợt:

– Mà mày còn muốn tao đi tiền nữa sao.
Thôi đi cha, con muốn ngủ một giấc.

Người đàn bà nói hấp tấp:

– Em về đây.

Quân móc ví lấy tiền, Dũng quay mặt xách lấy túi vải đi ra cửa. Quân đưa tiền cho người đàn bà rồi đứng gần hôn lên má người đàn bà:

– Em bỏ anh hả.

Quân ra đứng nơi cửa:

– Ê mày dra người tình của mày về chút.

Ra khỏi cửa. Dũng nhìn lơ đãng lên bầu trời xám, không khí oi ả tức thở, người đàn bà đi bên, Dũng nói giọng ngọt ngào:

– Em đi ăn sáng với anh.

Người đàn bà lặng im đi bên Dũng như muốn có một sự thân thiết. Sau một đêm, đã bao nhiêu lần tôi biết những người vừa ở với tôi sẽ đến những nơi tôi chỉ nghe tên gọi và họ mất tích không trở lại. Đi mới được một quãng người đàn bà bỗng dừng lại:

– Thôi em về đây.

– Không đi ăn với anh sao.

– Thôi.

Vừa nói người đàn bà vừa tách ra bước qua đường:

– Anh đi may mắn nghe.

Người đàn bà tần ngần đứng bên kia đường mỉm cười, nụ cười mơ hồ buồn buồn. Dững đứng im ngó.

– Thôi anh đi nghe em về, khi nào anh về anh lại thăm em nghe.

Dững gượng gạo phác một nụ cười trên môi. Người đàn bà như được trả lời và quay đi tất tưởi. Dững đứng im ngó theo. Bao giờ còn trở về đây, bao giờ... Cái thằng mơ mộng, ảo tưởng. Dững bước đi. Thật sao. Không có gì để nhớ để nghĩ đến nữa sao. Bây giờ Hoàng đã thức dậy, không biết gì về một người rời khỏi thị trấn và nguyên rủa. Phải rồi không còn gì ở đây. không còn gì. Anh đi may mắn nghe. Lời cầu chúc lên đường của một người xa lạ. Nụ cười mơ hồ đượm buồn. Cuộc chiến hiện tại? Những ngày

tối này... Nhớ gì? Những ngày phép đã qua. Nhớ gì Dũng ơi... đôi vú? Cặp đùi? Đôi hông? Khoảng lưng trần? Hoàng. Hoàng ơi... Cho anh nghe nặng trái sầu rụng rơi... Dũng bước đi lơ đãng... Buổi sáng đang thức dậy...

